

Και μεγάλους φαρδιούς δρόμους να οδηγούν γρήγορα ως εκεί. Ή πλοία-κουβούκλια που αναπτύσσουν γρήγορες ταχύτητες για να φτάνεις γοργά στο «απόμακρο, παρθένο νησί». Για μια δήθεν επιστροφή στη φύση. Στη φύση που χάσανε. Και που σε κάθε επιστροφή τους, αυτή χάνεται όλο και περισσότερο!

Η λύση στο πρόβλημα της Λίμνης, και του κάθε τόπου σαν τη Λίμνη, δεν είναι η τουριστική ανάπτυξη, ούτε ο γρήγορος δρόμος. Η λύση είναι η ενίσχυση των υποδομών που θα φέρουν κόσμο, και ειδικά τους νέους, πίσω στο μέρος τους. Διότι αρκετοί είναι αυτοί που θέλουν να μείνουν αλλά το μέρος τους διώχνει. Όταν το 1990 έκλεισε το εργοστάσιο παραγωγής και εκμετάλλευσης μεταλλεύματος Σκαλιστίρης, στο Μαντούδι, άρχισε η φυγή. Πολλοί νέοι και ολόκληρες οικογένειες εγκατέλειψαν την περιοχή τους. Η ανεργία είναι βαρύ χτύπημα. Με επιπτώσεις ορατές και σε όσους έφυγαν και σε όσους έμειναν.

Στην προκειμένη περίπτωση, θα έπρεπε να λειτουργεί ένα σύγχρονο και καλά στελεχωμένο Κέντρο Υγείας που να μπορεί να εξυπηρετήσει άμεσα τα επείγοντα περιστατικά. Με αυτό τον τρόπο, εκτός απ' τη μέριμνα για την υγεία των κατοίκων, θα έρχονταν να μείνουν και να εργαστούν στην ύπαιθρο κάποιοι γιατροί, οδηγοί (ασθενοφόρων), και άλλοι. Και ας πλεονάζουν. Διότι έχει ευρύτερο όφελος: στη μείωση της ανεργίας, στη μείωση της αστυφιλίας, στην ενίσχυση της υπαίθρου! Και οι οικογένειες που θα εργαστούν εκεί θα παρασύρουν κι άλλους σταδιακά. Αφού οι άνθρωποι (έχουν μάθει να) ακολουθούν το πλήθος.

Και ο Νόμος;

Και για να κλείσουμε με το θέμα –ή μάλλον την αφορμή– της ελεύθερης κατασκήνωσης και τους πραγματικούς λόγους για τους οποίους απαγορεύεται... Όλα αυτά που προσπάθησα να δείξω χρησιμοποιώντας τη λογική αποδεικνύονται απλώς και μόνο αν δει κανείς τους σχετικούς νόμους. Ο πρώτος νόμος που αναφέρεται σε αυτό είναι ο νόμος 392 του 1976 (ΦΕΚ 89 Α'), ο οποίος προβλέπει ότι «Απαγορεύεται η εγκατάσταση σκηνών ή στάθμευση τροχόσπιτων σε αρχαιολογικούς χώρους, αιγιαλούς, παρυφές δημόσιων δασών, δάση, και εν γένει κοινόχρηστους χώρους» (αρ. 10 §2). Αυτή η ελλειψή, όπως κρίθηκε, απαγόρευση συμπληρώθηκε το 1993 με τον νόμο 2160, που συμπληρώνει στους απαγορευτικούς χώρους και «τις παραλίες» και επεκτείνει την απαγόρευση και στη «φιλοξενία πέραν του ενός τροχόσπιτου από καταστημάτων και ιδιώτες» (αρ. 4 §12). Για τους παραβάτες ορίζεται η διαδικασία του αυτόφωρου, φυλάκιση μέχρι τρεις μήνες και/ή χρηματική

ποινή. Ο νόμος αυτός φέρει τον τίτλο, «Ρυθμίσεις για τον Τουρισμό και άλλες διατάξεις». Ρυθμίσεις για τον τουρισμό· όχι για τη ρύπανση!

Σε επόμενο νόμο (2741/1999) ορίζεται ως διοικητικό πρόστιμο το ποσό των 50.000 δραχμών (150 ευρώ), το οποίο εισπράττεται από τον αρμόδιο δήμο. Φέτος ήθελαν να το αλλάξουν αυτό και να ορίσουν την αστυνομία ως υπεύθυνη για τα πρόστιμα επειδή, λέει, οι δήμοι δεν εισέπρατταν τα πρόστιμα. Όμως τα σχέδια ανέβαλαν οι... πρόωρες εκλογές. Επίσης, όπως με διαφώτισε αρμόδιος υπάλληλος του Ε.Ο.Τ., αυτό που απαγορεύεται είναι η διανυκτέρευση και όχι το παρκάρισμα, λόγου χάρη, του τροχόσπιτου τη μέρα. Γι' αυτό και η αστυνομία εφορμά τα ξημερώματα. Επίσης, ακόμα και σε οικόπεδο κάποιου ιδιώτη που θα δώσει τη συγκατάθεσή του, θεωρείτε παράνομο να μπει πάνω από μία σκηνή ή τροχόσπιτο. «Πρέπει να αποδειχτεί ότι χρησιμοποιούνται μόνο από τον ιδιοκτήτη», όπως μου είπε. «Δηλαδή δεν μπορώ να φιλοξενήσω και τους φίλους μου με τις σκηνές τους αν θέλω;», ρωτώ έκπληκτη. «Όχι, γιατί δεν αποδεικνύεται εύκολα αν είναι φίλοι που φιλοξενούνται ή πληρώνουν...».

Εδώ καταστρατηγείται κάθε λογική. Σου λέει: σου απαγορεύω να φιλοξενείς τους φίλους σου διότι μπορεί να είναι... πελάτες. Ενώ στην πραγματικότητα, η λογική πρέπει να είναι αντίστροφη: είμαι ελεύθερη να φιλοξενώ όποιον θέλω· το δικαίωμα αυτό μπορεί να περιοριστεί από το κράτος μόνο αν αυτό αποδείξει ότι δεν φιλοξενώ αλλά νοικιάζω. Βέβαια, εκτός από την κοινή λογική, καταστρατηγείται και το Σύνταγμα και τα σχετικά με την ιδιοκτησία άρθρα του. Ευτυχώς, μόνο θεωρητικώς και νομικώς, αφού αυτό δεν εφαρμόζεται στην πράξη.

Όπως είναι προφανές, η μέριμνα του κράτους κατά της ελεύθερης κατασκήνωσης δεν είναι οικολογικού περιεχομένου, αλλά προβλέπεται στη βάση της προστασίας του οργανωμένου τουρισμού. Της τουριστικής επένδυσης! Ούτε τους φίλους σου δεν επιτρέπεται (τυπικώς) να φιλοξενήσεις χάριν της τουριστικής ανάπτυξης. Τι; Θα κάνεις διακοπές χωρίς να πληρώσεις; Αυτό βέβαια το είχαμε αποδείξει και λογικά. Και επέλεξα να κάνω όλη αυτή τη συζήτηση μέχρι εδώ και να μην παραθέσω εξ αρχής τον νόμο ακριβώς για να καταδείξω ότι, και χωρίς τις τυπικές αποδείξεις, η λογική μπορεί να μας οδηγήσει στη σωστή προσέγγιση. Οι νόμοι έρχονται απλώς ως επιβεβαίωση.

Ενδεικτικό παράδειγμα: στην Ελαφόνησο της Πελοποννήσου δημιουργήθηκε το 2001 οργανωμένο camping. Παρόλο που η παραλία είναι τεράστια και θα μπορούσαν όσοι προτιμούν τις διευκολύνσεις που προσφέρει να το κάνουν χωρίς να ενοχλούν ή να ενοχλούνται από τους ελεύθερους κατασκηνωτές, η αστυνομία κάνει έκτοτε εφόδους στους... παράνομους. Να σημειωθεί ότι οι έφοδοι της αστυνομίας σταματούν όταν το camping είναι πλήρες! Επίσης ότι στην οργανωμένη τουριστική επένδυση του camping δεν υπάρχει

(πια) ούτε ένας κέδρος, παρά μόνο χαλίκι και τσιμέντο και θέσεις στάθμευσης δίπλα σε κάθε σκηνή!

Το αρχαίο κεδρόδασος...

Και τώρα, εν έτει 2008, σκάβουν το βουνό για τη δημιουργία ξενοδοχειακής μονάδας με πισίνα, ακριβώς πάνω απ' την παραλία...

φωτογραφίες 4 και 5 (βλ. παράρτημα). Η παραλία «Σίμος» στην Ελαφόνησο και η νέα τουριστική επένδυση.

Γιατί ο ιδιώτης που επενδύει στον τουρισμό έχει μεγαλύτερα δικαιώματα στη φύση από μένα; Γιατί το κίνητρο του κέρδους τού επιτρέπει να κόψει δέντρα και να χτίσει δωμάτια από μπετόν, και απαγορεύει σ' εμένα να μείνω κάτω από ένα δέντρο; Γιατί η επιθυμία του αρκεί για να απαγορευτεί η δική μου επιθυμία; Γιατί δεν επιθύμησα ποτέ να επιβληθεί ο δικός μου τρόπος διακοπών και ζωής πάνω στους άλλους; Γιατί οι άλλοι κάνουν ακριβώς αυτό, επιβάλλοντάς μου την επιθυμία τους και απαγορεύοντας τη δικιά μου; Όλα αυτά ας τα απαντήσει η τουριστική ανάπτυξη! Πάντως, στο Σύνταγμα θεμελιώνεται η ελευθερία και η ανάπτυξη της προσωπικότητας, και πουθενά δεν υπάρχει η υπεροχή της όποιας εμπορικής δραστηριότητας έναντι αυτών.